

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia XIV. B. Virgo Puerum sine Matre aberranten optat metu anxia
celerrimo cursu adsequi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://urn.nbn.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

ELEGIA XIV.

B. Virgo Puerum sine Matre aberrantem optat metu anxia celerrimo cursu adsequi.

1. Sortem suam fonti comparat, qui fugiendo crescit.

2. Monet de reditu.

3. Celeritatem suam & dolorem explicat.

C Vra redux dubijs cor mobile ventilat alis,
Et feror incertis, cœu rota flexa, vijs.
Quid sequar? anne domum, Solymastiq; reuoluat ad aras?
Nulla sed ara tenet, nec domus vlla Deum.
Anne peragrandis tecum comes euager oris?
Num Solymo sidam currere festa iugo?
Ceu fons ab patrijs peregrinus aberrat arenis,
Et secat ignotum vitreus exsul iter;
Ac tenui filo trahit arua per obuia riuum,
Deinde procul latis it vagus amnis aquis:
Sic brenis ante dolor, iam longior error amoris,
Ampliat ætumnas, te fugiente, meas.
Nempe pijs ardens admordet cura medullas;
Vt pueri dulces hausit ab igne faces.
Si sic in steriles abeat spes sicca querelas,
Inter aquas ut aquæ fons mihi fraudet opem;
Nec mihi fons gelidam, gelidas nec sufficit auras;
Quæ mihi cor ardens temperet, aura veni.
Aura veni, profugoque veni comes umbra puello.
Dicite, quo flectat calle puellus iter.
Est aliquid lenire faces, lenire dolores;
Si minus has flammæ vicerit ipse Puer.
Sed potius, ni fallor amans, & somnia fingo;
Gnate, redux mœstos influis vthro sinus.
Influis? ab tardas! Mater vocat obuia Gnatum;
Quaque vocat, castum pandit amica sinum.

O cui non libeat molli substringere collo
 Vincula, virginisque oscula lecta genis!
 Sed sine Matre fugis: quo tendis in avia rerum?
 Quid nisi velle mori est, sic properare fugam?
 Quod caper, aut agnus fugitans pastoris asylum;
 Id vagus est, Matri qui fugit ora, Puer.
 Siue quod est albo fugitiua columba cubili.
 Pipit adhuc querulo dum rufis ore sonus:
 Id Puer est, tenero cui flos sit lacteus xuio,
 Si patrias alio verterit arbe lares.
 Mæsta palestini sed ubi te queritur campis,
 Et comes errantem quam via cumque sequor,
 Ægra tremo, dubio rosa ceu tremit anxia vento;
 Nescia stare gradu, nescia abire fugâ.
 Atque alios aliquique sequor, fugioque recursus,
 Et labyrinthæas texo, retexo vias.
 Non ego Delphinis, trepidis non cesserò ceruis,
 Non aquilis: tanto turbine raptat Amor.
 Læsus Amor, rapidis qui fulminis ocyor alis,
 Præuolat Æolias igneus erro rotas.
 Merapit huc, illuc celeri fuga concita pennâ:
 Nec tamen adsequitur quem sequor usque Deum;
 Spes nimium fallax miseris ut torquet amantes!
 Dona fruenda vouet, nec sinit orba fruar.
 Vi quid opem misero promittit larga dolori,
 Si spes quam dederit, fallit auara fidem.

ELEGIA XV.

B. Virgo abs viatore exquirit nuncubù
 Filium suum oberrantem
 offenderit.

1. Quarit ex obujs num puerum adspicerint;
2. Cuius pulchritudinem describit.

Q Vam grauat immensi iam pars extrema laboris,
 Substitit herboso languida Virgo iugo.

F iii

Hic